

SURVE

Ja on lihtne avastada mil määral sisaldab elamine -täna- survete all olemist ning omakorda surve avaldamist, survestamist. Ja näib nagu planeedi raskus, millel asume, oleks suurenenud.

Sest, kindlapeale, selle sõnaga –“raskus”- võime katalogiseerida selle surve seisundit, taset, mida inimkonna olend koos mõtete, sõnade, tegude ja tegematajätmistega oma ja ennekõike kõige selle, mis moodustab tema ümbruskonna, suhtes praktiseerib.

Paistab olevat mingi kategooriline imperatiiv, vajadus elada, surve avaldamine... kuni -küllalt sageli- maha surumiseni, kohustamiseni, karistamiseni, jälitamiseni, peale surumiseni välja...

Nii et siis... on “aukohus” anda hinnang iseendale, kuivõrd võib meie tegevus genereerida survet.

Ah! Ja mitte unustada iseendale surve avaldamist. Surve, mida... seatud tingimuste, kultuuri, õppimise, keskkonna tõttu... soodustatakse ja mida teostatakse enam-vähem katkematult. See püüdlus jõuda, saavutada, hankida, kätte saada, domineerida, kontrollida... Uf!, on see alles surve!

Loomulikult! Hinnangu andmise hetkel on tähtis taibata, mõista, et iseendale avaldatud surve, kas siis natuke varem või natuke hiljem, lõpeb teiste peale kandumisega. See ei ole ainult “minu” probleem, see on “see” probleem, mille ma võin tekitada iseendale avaldatud surve tõttu.

Kogu maailm näib ütlevat, et soovib paremat maailma, midagi paremat, midagi paremat!... ja, vahel, koos nii palju “paremaga”, avaldatakse nii palju survet, et see, mis on “parem” näib nii nõudlik, nõudev, et annuleerub.

Tundub, nagu ei olekski võimalik saavutada “midagi”, kui ei olda surve-seisundite all; survestades.

Ning jah, see on igapäevane, kuid... milline on -ja siit tuleb ka Palve Täheanduse hüüd-, milline on selle surve-seisundi hind? Milline on tema mõju

elule, selle kvaliteedile, selle ligimesearmastusele, tema meeleolule? Millised on -surve all olevad- emotsioonid? Millises seisundis on surve all olevad röömud?

Ja nagu tavatsetakse öelda: “survel on kalduvus otsida, leida väljapääsu”. Ja, loomulikult, väljub see väljakutset esitades, peale surudes, nõudmisega, põhjendusega... Survet juurde.

Palve Tähendus hoiatab meid, et elu olemuseni ja tema Universumi väljenduseni ei jõuta või seda ei saavutata survest tuleneva initsiatiivi abil...; pigem, sellega masendutakse, jäädakse kurvaks, sest lõpeb väljapääsu leidmata. Ja selle asemel et oodata, vaadelda ja kontemplerida märke, millele Looming oma Müsteeriumis viitab ja neid kuulekalt järgida..., vahel heameelega ja vahel vastumeelselt...

Kuid tunde-, mõtte- ja tegudekindlalt -koos sellega- ei ole surve, endale avaldatud surve vajalik. Ja ükskõik missugune surve, mis autentsele tundele, tähendusele läheneb või seda ähvardab, see hajub iseenesest.

Igapäevane olukord, kestva surve all olemine, on saamas juba vanglaks. Kes on vaba? Kes on vanglast vaba..., mille on loonud surve?

Ja samal ajal kui liik “tarbib iseennast”, survestatud ja piiratud katkematult oma saavutusteni jõudmise nimel -mitte oma võimete- ja toreduse väljendamise pärast, olgugi et erandeid oleks-..., seni kuni kõik see toimub, jätkab Looming ilma surveta, ilma takistusteta oma ekspansiooni ja oma uute ruumide loomisega...

Ta sünnib igal päeval. Ja asetab meid igal päeval erinevatesse tingimustesse.

Teadvuse indeks ei taju seda vahel ja arvab, et kõik päevad on sarnased või ühesugused. Ja tuleb välja, et unenägude jooksul oleme kulgenud läbi sadade tuhandete miljonite kilomeetrite ja oleme asetunud teise dimensiooni perspektiivi.

Samal ajal kui tavapärase teadvus säilib ja püsib oma saavutuste otsimises..., survestades!

Ja kui -ütleb Palve Tähendus-, ja kui selle asemel, et survestada, avaldab muljet, hämmastub, üllatab?

Ja kui vahetame surve hämmingu, üllatuse, mulje vastu? Ja selle asemel et ennast survestada, me hämmastume, üllatame ja otsime viisi kuidas hämmastada, avaldada muljet, nagu mängus õhupallidega, kus iga üks uhkeldab kõige suuremaga või kõige väiksemaga, kõige punasemaga või kõige rohelisemaga või kõige sinisemaga.

Ja me avaldame muljet, üllatame, mitte hirmutamiseks, ega mitte takistuste tekitamiseks, iseenesestki mõista, ega ka mitte endale surve avaldamiseks, vaid et näidata meie oskusi, meie võimeid, meie voorusi nagu see väikseke, kes meid nähes uhkustab oma pooliku sõnaga, oma naeratusega, oma liigutustega -väike repertuaar; tema jaoks suur repertuaar- ja see hämmastab meid, avaldab muljet.

Seal, seal on küll see (kulla)soon. Soon: selle all vaadelda olendi originaalsust, omapära.

Muljet avaldama...

Ilma kasu otsimata, kuid kui sarnane väljendus ühele suurele etendusele.

“Suur elu etendus!: Astuge ligi ja avaldage muljet oma eripäradega. Mitte kellelgi, mitte kellelgi!... ei saa olema teie oma. Ainult teie saate seda väljendada. Ärge üritage imiteerida, ärge üritage võistelda, ärge üritage peale suruda... või kasu saada. Üllatage, hämmastage oma headustega! Hämmastage, üllatage oma “tegemistega”. Hämmastage, üllatage oma olemisega”.

Kui me vaatame tähelepanelikult -permanentselt-, siis ükskõik missuguses kohas me ka oleme –“kui me vaatame tähelepanelikult”-, siis see avaldab meile muljet.

Ja meid hämmastab laine vaht; ja meid hämmastab udust tõusev hiline päikesetõus; ja meid hämmastab, avaldab muljet päikeseloojang jõel; ja meid hämmastab lõokese laul või herilase särtsakus.

Kui me pöörame hoolikalt tähelepanu, siis on võimalik, et muundame paljud pinged muljeteks.

Kui otsime viisi kuidas ennast väljendada, avaldades muljet, üllatada siis saame olema tähelepanelikud ja hoolsad mingi suhtes-, mingites suhetes olles, mis alati töötavad ja alati teoks saavad!, sest need on muljet avaldava talendi väljendused, mis igal elu väljendusel olemas on.

Muljet avaldava väljenduse teostamine näitab meile talenti, mis -kui Tarento (*“kuulus oma kuulsaks olemise tõttu”*)- igal inimolendil on, ning see tõmbab meid surve vanglast välja.

See on katkematu tegutsemine, mille täide viimise nimel peame täna... pingutama! Sest see, mis välja tuleb on surve. See jõupingutus -nagu jõud, mida me oleme-, varsti, kui seda tegutsemist ellu viiakse, ei ole enam jõupingutus, et moodustada vabanemise seisund; et anda endale aru, mõista millise surve all oldi... ja kuidas Palve Tähendus meile piisavalt muljet, mõju avaldab, et meid hoiatada!, juhtida!, meile näidata!..., milline on meie tõeline olemus; mis end läbi jõu iseenda üle kehtestamisega ei mäleta enam oma essentsi; see muutub kohmakaks ja kinnismõtteliseks, otsustamatuks ja vägivaldseks.

Üllatus, fantaasia, usaldus..., mis kaunistavad seda tähise aja kulgemist, soodustavad meile seda muljet -fantaasiat- selles üllatuses -väljenduses-, selles talendis -usalduses-.

Kui kõigele sellele annab värvingu koha, paiga, võimaluste, ressursside mõju, siis ei ole motiivi vältida väljendust, mis muljet avaldab, üllatab; talenti, mis ennast näitab.
